

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 296/2019-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDACTED] v konkurze, [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Michaelou Poláčkovou, Palárikova 88, Čadca, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 17/2017 z 25. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDACTED] v konkurze o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti [REDACTED] v konkurze, [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo V 17/2017 z 25. októbra 2018.

2. Sťažovateľka uviedla, že v právnej veci vedenej Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 52 Cbi 32/2009 a najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Obo 2/2015, 5 Obo 16/2015 a 1 Obdo V 17/2017 ide o uplatnenú náhradu škody sťažovateľky (ďalej aj „úpadca“) vo výške 1 milión Sk (33 193,91 €), ktorú spôsobili žalovaní 1 a 2 ako správcovia konkurznej podstaty sťažovateľky – úpadcu a žalovaný 3 ako ich advokát v súdnom spore vedenom Okresným súdom Čadca pod sp. zn. 4 Cb 25/2007 a Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 13 Cob 331/2008 (ďalej aj „základný spor“). Žalovaní v základnom spore v postavení žalobcov nevyňali odbornú (profesijnú) starostlivosť ani tzv. povinnosť všeobecnej prevencie, keď podanú žalobu s uplatnenou premlčanou pohľadávkou, za ktorú bol z majetku úpadcu zaplatený súdny poplatok 1 milión Sk, nevzali späť pred prvým pojednávaním, hoci protistrana namietla premlčanie žalobného nároku. Spor bol právoplatne skončený zamietnutím žaloby na základe námietky premlčania s tým, že žalovaní vôbec námietku premlčania nesporovali.

3. Sťažovateľka uviedla, že ide po právnej stránke o zložitý spor, dosiaľ v súdnej praxi neriešený a v reálnej praxi správcov, advokátov a napokon aj súdov nevžitý, ktorého cieľom bolo dosiahnutie spravodlivosti narušenej činnosťou žalovaných, ktorí rozhodovali o „osude“ majetku úpadcu vo výške 1 milión Sk. *„Žaloba vychádzala z hodnotového predpokladu, že súdy budú v každom žalovanom nachádzať človeka, ktorý rozumie pravidlám svojho odboru (profesie), ktorý tieto pravidlá dodržiava, a ktorý zodpovedá za chyby spôsobené ich porušením. Pritom profesijné pravidlá vychádzajú aj zo všeobecne platných pravidiel, spomedzi ktorých bolo v tomto prípade podstatné pravidlo predchádzať škode na majetku iného, teda úpadcu. Zamietnutie žaloby navodilo stav, v ktorom nebol chránený sťažovateľ ako poškodený, ale žalovaní ako škodcovia na jeho majetku, a to na základe súdnych rozhodnutí, ktoré nevychádzali z relevantného práva a nepresvedčivo upustili od hodnotového predpokladu a legitímneho cieľa žaloby.“*

4. Základný spor sa začal podaním žaloby o zaplatenie sumy 33 965 000,00 Sk s prísl., žalovaným 1 ako správcom konkurznej podstaty úpadcu v zastúpení žalovaným 3 ako advokátom. Žalovaný [REDACTED] (v základnom spore) ako predseda predstavenstva sťažovateľky podal k žalobe písomné vyjadrenie, v ktorom vzniesol námietku premlčania žalobného nároku. Okresný súd Čadca uznesením z 26. septembra 2007 zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku 1 milión Sk, čo zvrátil žalovaný 2 ako nový správca tým, že 15. novembra 2007 zaplatil súdny poplatok z konkurznej podstaty sťažovateľky. [REDACTED] [REDACTED] na premlčanie opakovane upozorňoval s tým, že strate v zaplatenom poplatku 1 milión Sk možno zabrániť späťvzatím žaloby do prvého pojednávania. Správcovia ani ich advokát na námietku premlčania nereagovali a takto nečinní ostali až do právoplatného skončenia veci zamietnutím žaloby práve z dôvodu premlčania.

5. Žalovaní prejavili prvú aktivitu týkajúcu sa premlčania až pri obrane v tomto spore o náhradu škody argumentujúc, že bolo ich právom a dokonca povinnosťou podať žalobu a že bolo ich právom mať právny názor, že pohľadávka nebola premlčaná, a že nezodpovedajú za miliónovú škodu na majetku úpadcu spôsobenú zaplatením súdneho poplatku, pretože výsledok základného sporu bol nepredvídateľný. Práve tieto námietky sa v rozhodnutiach odvolacieho súdu, ako aj prvoinštančného súdu ukázali ako podstatné pre zamietnutie žaloby. Sťažovateľka sa proti týmto argumentom bránila a označovala ich za nesprávne dôvodiac, že v otázke premlčania existuje najmenej 30-ročná ustálená súdna prax, podľa ktorej sa námietka premlčania posudzuje ako prvoradá pred samotným nárokom a vychádza sa zo subjektívnej premlčacej doby, ktorá je pre obchodné vzťahy upravená ako štvorročná premlčacia doba. Sťažovateľka pritom vždy zdôrazňovala, že ide o bezpredmetnú a dodatočnú obranu žalovaných, na ktorú nemožno prihliadať, pretože v základnom spore boli ohľadom premlčania absolútne nečinní. Tejto námietke sťažovateľky odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie pri zamietnutí žaloby nevenovali žiadnu pozornosť ani odôvodnenie.

6. Podobne oba všeobecné sudy pri zamietnutí žaloby nevenovali žiadnu pozornosť vykázanú a stranami nesporovanej ľahostajnosti všetkých žalovaných k otázke premlčania v základnom spore, ako aj svojvôli žalovaných správcov pri vedení základného sporu

a platení miliónového poplatku z konkurznej podstaty. Ako sa ukázalo v priebehu konania, žalovaní nespochybnili fakt, že v základnom spore boli, čo sa týka premlčania, absolútne nečinní. Takisto nespochybnili fakt, že žalovaný 1 nemal k podaniu žaloby a žalovaný 2 nemal k zaplateniu súdneho poplatku 1 milión Sk potrebné krytie, resp. schválenie veriteľským výborom alebo konkurzným súdom. Takisto nespochybnili fakt, že pre podanie žaloby a zaplatenie súdneho poplatku sa žalovaní 1 a 2 ako správcovia úpadcu rozhodli po vlastnom uvážení bez toho, aby o týchto aktivitách informovali veriteľský výbor a konkurzný súd.

7. Keďže odvolací súd (a prvoinštančný súd) v opísanom správaní žalovaných neobjavili ani náznak zodpovednosti, sťažovateľka tvrdí, že vo veci prijali neudržateľné rozhodnutia, založené na neudržateľných právnych názoroch až právnom omyle a priznali náhradu trov konania všetkým žalovaným, spomedzi ktorých sa dali právne zastúpiť žalovaný 3 ako činný advokát iným advokátom a žalovaný 2 ako činný advokát vlastnou advokátskou kanceláriou, čo ešte viac zníži hodnota konkurznej podstaty úpadcu (sťažovateľky).

8. Pre účely dosiahnutia nápravy takto posúdenej veci podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd odmietol ako neprípustné s odôvodnením, že sťažovateľka nespĺnila zákonné a judikátorne podmienky, teda vôbec nepristúpil k meritórnemu posúdeniu obsahu dovolania, čo sťažovateľka považuje za porušenie svojich ústavných práv.

9. Vo vzťahu k uplatnenej žalobe o náhradu škody sťažovateľka poukázala na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 42/2018 (podobne napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 235/2016, 1 Cdo 206/2016 a pod.), podľa ktorého *«ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax*

dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť». Sťažovateľka nesúhlasí s názorom dovolacieho súdu, že dovolanie nespĺnilo zákonné a judikátorne požiadavky prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Podľa sťažovateľky dovolací súd hodnotil dovolanie nesprávne a príliš striktné, pretože tieto požiadavky sú v ňom obsiahnuté v miere zodpovedajúcej osobitostiam celého sporu.

10. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že odvolací súd pri posudzovaní uplatnenej zodpovednosti ako celku riešil právne otázky, ktoré ešte neboli riešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, resp. najvyšších súdnych autorít [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP], sťažovateľka uviedla, že na tejto úrovni dodnes nebola riešená žiadna obdobná vec. O tom napokon nebola vyslovená žiadna pochybnosť ani stranami konania, ani súdmi.

11. Dovolací súd podmienil prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP potrebou, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku riešil (bod 35 uznesenia najvyššieho súdu). Podľa sťažovateľky bola táto potreba jednoznačne daná, pretože právne otázky, ktoré boli v spore nastolené, majú svoj zásadný význam a dovolací súd rozhodol nesprávne, keď vec odmietol ako procesné neprípustnú namiesto toho, aby ju meritórne rozhodol.

12. Sťažovateľka zastáva názor, že *„bola nutná odpoveď dovolacieho súdu na právnu otázku, či nižšie súdy môžu rozhodnúť spor o zodpovednosti za škodu bez toho, aby vôbec ustálili túto škodu. Takisto bola nutná odpoveď dovolacieho súdu na právnu otázku, či je možné zbaviť zodpovednosti za škodu správcov konkurznej podstaty a ich advokáta, pretože svojím postupom (konaním a nečinnosťou) spôsobili škodu na zverenom majetku sťažovateľa (konkurznej podstate), hoci ich viaže zákonná povinnosť udržiavať tento majetok v zásade nezmenšený. Pritom strata majetku bola značná, išlo o 1 milión Sk, ktorý žalovaní nerozumne a nestarostlivo zaplatili ako súdny poplatok za vysoko rizikóvu žalobu s premlčanou pohľadávkou, ktorú odmietli späťvzťahovať aj po vznesenej námietke premlčania. Takisto bola nutná odpoveď dovolacieho súdu na právnu otázku, či nečinnosť a ničnerobenie možno právne kvalifikovať ako splnenie*

povinnosti odbornej (profesijnej) starostlivosti.“. Vo všetkých týchto právnych otázkach však dovolací súd ostal bez jediného argumentu a rozhodol v prospech žalovaných (vrátane vysokej náhrady trov konania), hoci v skutočnosti poškodili zverený majetok sťažovateľky. Sťažovateľka ako finančne poškodený subjekt preto vníma uznesenie dovolacieho súdu nielen na úrovni neodôvodneného (nenáležité odôvodneného) rozhodnutia, ale až na úrovni krajne nespravodlivého, resp. spravodlivosť odopierajúceho rozhodnutia.

13. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že odvolací súd (a prvoinštančný súd) sa pri posudzovaní jednotlivých čiastočných otázok uplatnenej zodpovednosti odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. najvyšších súdnych autorít [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], sťažovateľka je toho názoru, že tento odklon riadne preukázala pri všetkých parciálnych otázkach uplatnenej škody, predvídateľnosti a odvrátiteľnosti škody, porušeníach právnych povinností aj príčinnej súvislosti.

14. Dovolací súd k tomu zaujal stanovisko, že išlo o nedostatočnú aktivitu advokáta, ktorú nemá dôvod „suplovať“, z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich uvedených. Ďalej dovolací súd uviedol, že povinnosťou sťažovateľky bolo uviesť konkrétny judikát zverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka“), ktorý odvolací súd nerešpektoval. Pritom z aktuálneho rozhodnutia publikovaného v zbierke (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 42/2018) vyplýva, že publikácia v zbierke nie je kritériom k tomu, aby rozhodnutie spadalo pod ustálenú súdnu prax.

15. Sťažovateľka vo vzťahu k uplatnenej škode riadne vymedzila právnu otázku, ktorá ostala odvolacím súdom nezodpovedaná. Išlo o právnu otázku, či uplatnená suma 33 193,91 € je škoda alebo ide o iný právny titul. Sťažovateľka namietala chýbajúce posúdenie tejto otázky ako nesprávne a dôvodila, že podľa ustáleného spôsobu posudzovania zodpovednosti za škodu má byť skutkové zistenie škody a jej právna kvalifikácia na prvom mieste pred ostatnými predpokladmi zodpovednosti za škodu.

16. Dovolací súd sa s námietkami sťažovateľky vysporiadal tak, že otázku škody označil za skutkovú otázku a jej chýbajúce zodpovedanie za nespokojnosť sťažovateľky so skutkovými zisteniami konajúcich súdov, a preto sťažovateľka vníma uznesenie dovolacieho súdu v tejto časti ako nenáležité odôvodnené.

17. Sťažovateľka k uplatnenej námietke predvídateľnosti škody a odvrátiteľnosti škody riadne vymedzila právnu otázku, ktorá ostala odvolacím súdom (a prvoinštančným súdom) nesprávne zodpovedaná. Išlo o právnu otázku, či žalovaní mali a mohli predvídať, že uplatňujú premlčané právo, oslabené o možnosť súdneho vymáhania. Sťažovateľka jasne a s poukazom na rad súdnych rozhodnutí označila za nesprávne posúdenie odvolacieho súdu (a prvoinštančného súdu), že žalovaní nezodpovedajú za škodu, pretože výsledok súdneho konania a rozhodnutie súdu sú nepredvídateľné. A to aj napriek tomu, že v základnom spore bola uplatnená námietka premlčania, a žalované právo bolo vyhodnotené ako premlčané právo, následkom čoho bola žaloba zamietnutá a z majetku sťažovateľky bol zaplatený súdny poplatok 1 milión Sk.

18. Z uvedeného je zrejmé, že žaloba v otázke premlčania predstavovala vcelku jednoduchý a jednoznačný prípad s predvídateľným výsledkom zamietnutia. Ak žalovaní žalobu spájali s „*vyhliadkami na úspech*“, tieto podľa platného práva nemala. V skutočnosti bol základný spor od začiatku rizikový, čo žalovaní mohli vedieť a predvídať, a vysoko rizikový od vzniesenia námietky premlčania, čo žalovaní mali vedieť a predvídať. Ak sa napriek tomu spoliehali na úspech žaloby, spoliehali sa bez primeraných dôvodov a len v „*nádeji na úspech*“.

19. Závery odvolacieho súdu (a prvoinštančného súdu) o nezodpovednosti žalovaných za vzniknutý stav sú preto zjavne nesprávne. Avšak ani na úrovni dovolacieho súdu nedošlo k náprave. Dovolací súd sa totiž s námietkami sťažovateľky vysporiadal tak, že otázku predvídateľnosti označil za skutkovú otázku a chýbajúce zodpovedanie tejto otázky za nespokojnosť sťažovateľky so skutkovými zisteniami konajúcich súdov. Pritom v zjavnom rozpore s takýmto vyhodnotením je rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré tvorili sudkyne tvoriace aj dovolací senát, pretože v ňom sa výslovne uvádza, že otázka premlčania

práva a predvídateľnosti je právna otázka. Sťažovateľka preto vníma uznesenie dovolacieho súdu v tejto časti ako nenáležité odôvodnené rozhodnutie dopadajúce na jej ústavné práva.

20. Sťažovateľka k uplatnenej námietke porušenia právnych povinností riadne vymedzila právnu otázku, ktorá ostala odvolacím súdom (a prvoinštančným súdom) nesprávne zodpovedaná. Išlo o právnu otázku, či odborná (profesijná) starostlivosť je prázdny pojem a zahŕňa aj nečinnosť, ničnerobenie a ľahostajnosť. Sťažovateľka namietala, že bolo jednoznačne preukázané, že žalovaní boli v základnom spore absolútne nečinní, a túto starostlivosť porušili v miere hrubej nedbanlivosti. Závery odvolacieho súdu (a prvoinštančného súdu) o nezodpovednosti žalovaných za vzniknutý stav sú teda zjavne nesprávne. Avšak ani na úrovni dovolacieho súdu nedošlo k náprave, pretože sa zodpovedaniu tejto právnej otázky vyhol. Sťažovateľka preto vníma uznesenie dovolacieho súdu v tejto časti ako neodôvodnené rozhodnutie dopadajúce na jej ústavné práva.

21. Sťažovateľka považuje takéto posúdenie veci až za zarážajúce aj preto, že sudkyne konajúce v danej veci v roku 2016 rozhodovali v dovolacom senáte právnu vec, v ktorej z pasivity procesnej strany, pokiaľ ide o námietku premlčania, vyvodili jednoznačnú zodpovednosť (išlo o rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 2/2015). Keďže v sťažovateľkinom prípade takéto zodpovednosť napriek jej opakovaným námietkam nebola priznaná, z pohľadu sťažovateľky ide o rozdielnu rozhodovaciu činnosť, ktorú si nedokáže vysvetliť racionálnymi argumentmi.

22. Súčasne zostala nezodpovedaná ani sťažovateľkou riadne uplatnená námietka príčinnej súvislosti. Išlo o právnu otázku, či jednotlivé konania alebo opomenutia konania žalovaných pri podaní žaloby, zaplatení súdneho poplatku a nespäťvzatí žaloby pred prvým pojednávaním spadajú pod tzv. kumulatívnu kauzalitu. Sťažovateľka túto príčinnú súvislosť dokladovala súdnymi rozhodnutiami, z ktorých bolo zrejmé, že spočíva v takej štruktúre príčin a následkov, v ktorej si nemožno odmyslieť ani jedno z protiprávných konaní a opomenutí konania žalovaných bez toho, aby neodpadol následok v podobe škody na majetku sťažovateľky, a preto je každé rovnako dôležitou, podstatnou a značnou príčinou

tejto škody. Závery odvolacieho súdu (a prvoinštančného súdu) o tejto kauzalite úplne chýbajú. Avšak ani na úrovni dovolacieho súdu nedošlo k náprave, keďže sa zodpovedaniu tejto právnej otázky vyhol. Sťažovateľka preto vníma uznesenie dovolacieho súdu v tejto časti ako neodôvodnené rozhodnutie.

23. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd na základe uvedeného takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] v konkurze, sídlo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2018, sp.zn. 1ObdoV/17/2017 bolo porušené

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2018, sp.zn. 1ObdoV/17/2017 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] v konkurze, sídlo: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] trovy konania tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, na účet právneho zástupcu spoločnosti [REDAKOVANÉ] v konkurze. JUDr. Michaela Poláčková, LL.M., advokátska kancelária, IBAN: SK87 7500 0000 0040 1747 7647, BIC: CEKOSKBX, vedený v peňažnom ústave Československá obchodná banka, a.s., do 3 dní od právoplatnosti nálezu.“

Sťažovateľka si uplatnila trovy súdneho konania v celkovej výške 1 190,62 € za 2 úkony právnej služby.

24. Sťažovateľka doručila 15. apríla 2019 ústavnému súdu podanie, v ktorom poukázala na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 38/2018 z 29. januára 2019, v ktorom bol prijatý záver, že „prísne formalistické nahliadanie na formuláciu dovolacieho dôvodu vedie k odňatiu práva dovolateľa na prístup k súdu a k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu“.

II.

25. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

26. Návrh sťažovateľky bol pôvodne pridelený sudcovi spravodajcovi Mojmirovi Mamojkovi, ktorý bol v zmysle Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 schváleného 14. februára 2018 členom III. senátu ústavného súdu. V zmysle Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2019, ktorý nadobudol účinnosť 17. februára 2019, sa sudca Mojmir Mamojka stal členom I. senátu ústavného súdu, a preto v tejto veci koná a rozhoduje I. senát v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a Miroslav Duriš a Mojmir Mamojka (členovia senátu).

27. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

28. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

29. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

30. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

31. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľky odôvodnené podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP odmietnuté ako procesne neprípustné.

32. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ústavy).

33. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (IV. ÚS 77/02).

34. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 234/2014).

35. Sťažovateľka v sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietala, najvyšší súd odmietnutím jej dovolania nenapravil pochybenia súdov nižších inšancií týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia vzniku škody, ako aj naplnenia predpokladov zodpovednosti za škodu u žalovaných (správca konkurznej podstaty sťažovateľky, predchádzajúci správca konkurznej podstaty sťažovateľky a právny zástupca správcu konkurznej podstaty), ktorí spôsobili sťažovateľke škodu zaplatením súdneho poplatku v základnom konaní o zaplatenie škody vo výške 33 965 000 Sk (správca konkurznej podstaty v ňom vystupoval v pozícii žalobcu a žalovaným bol predseda predstavenstva sťažovateľky), v ktorom bola žalovaným uplatnená námietka premlčania, ktorú nespороvali. Základné súdne konanie bolo ukončené zamietnutím žaloby z dôvodu premlčania. Sťažovateľka v dovolaní uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a súčasne išlo o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená.

36. Ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľky z hľadiska uplatnených námietok smerujúcich proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktoré sú svojím obsahom zhodné s argumentmi uvádzanými v dovolaní sťažovateľky.

37. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v zmysle svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

38. Nadväzujúc na uvedené ústavný súd konštatuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti nebol oprávnený preskúmať podstatu tých sťažnostných námietok, ktoré spochybňovali samotné skutkové zistenia súdov nižších inštancií. Z uvedeného dôvodu preto nebol oprávnený skúmať skutkový stav s ním súvisiace právne posúdenie súdmi nižšej inštancie týkajúci sa uplatneného nároku na náhradu škody sťažovateľky (úpadcu) voči predchádzajúcemu, ako aj súčasnému správcovi konkurznej podstaty a ich právnomu zástupcovi.

39. Keďže napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky ako neprípustné, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu,

nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (m. m. II. ÚS 324/2010).

40. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

41. Úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom ozrejmil dôvody odmietnutia dovolania. Najvyšší súd v napadnutom uznesení k prípustnosti dovolania v podstatnom uviedol, že pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, pretože posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje predmetné ustanovenie. V tejto súvislosti najvyšší súd poukázal na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že *«ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil: nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade, nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty*

odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesné neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

Zároveň bol prijatý záver, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. i písm. b/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju odvolací súd riešil, b) vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.»

V dôsledku uvedeného najvyšší súd skúmal dovolanie sťažovateľky v ňou vymedzenom rozsahu, poukazujúc na svoje predchádzajúce rozhodnutia, napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 235/2016 z 13. júla 2017 a najmä uznesenie sp. zn. 3 Cdo 52/2017 z 8. júna 2017, v ktorom skonštatoval, že „v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. a/, b/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý

z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 26. septembra 2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016, bod 16).“.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia tiež uviedol, že *„ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd v riešenom spore odklonil. Tento dôvod prípustnosti sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.*

Ak už došlo k judikatórnemu vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia alebo stanoviska riešiaceho túto otázku v Zbierke, je potrebné, aby súdy tento judikatórny posun vo svojej rozhodovacej praxi zohľadňovali. Skutočnosť, že súd bez vysvetlenia nerešpektuje niektorý judikát najvyššieho súdu, oslabuje presvedčivosť jeho rozhodnutia. Ide tiež o negatívny dopad na predvídateľnosť súdneho rozhodovania. Súd sa pri prejednávaní a rozhodovaní určitej veci nemusí stotožniť s judikátom najvyššieho súdu vydaným v skutkovo a právne podobnej veci, avšak je nevyhnutné, aby svoj odlišný právny názor argumentačne (kriticky) konfrontoval v odôvodnení rozhodnutia a dostatočne vysvetlil, prečo nebolo možné stotožniť sa s judikátom.“.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd skonštatoval, že je potom úlohou dovolateľa (sťažovateľky) „presvedčiť“ ho, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a aby tento odklon z hľadiska právneho posúdenia veci vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 pritom dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená a je rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej.

Ku konkrétnym námietkam sťažovateľky najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol: „Žalobca v dovolaní namietol, že hoci je vec právoplatne skončená zamietnutím žaloby, v napadnutom rozsudku najvyššieho sudu (a krajského sudu), nie je posúdená právna otázka, či žalobou uplatnená suma je škodou na majetku žalobcu. Navyše napadnuté rozhodnutie podľa názoru žalobcu neobsahuje odpoveď na kľúčovú otázku, aká škoda žalobcu bola ustálená ako existujúca, v akom rozsahu a v akom peňažnom vyjadrení (bod 15 tohto rozhodnutia). Napokon podľa žalobcu predvídateľnosť škody bola podmienená najmä právnou otázkou, či žalovaní mali a mohli predvídať, že uplatňujú premlčané právo, ktoré bolo oslabené o možnosť súdneho vymáhania (bod 16 tohto rozhodnutia).

Dovolací súd konštatuje, že žalobca v podanom dovolaní nešpecifikoval právnu otázku a neuviedol, ako by mala byť otázka správne riešená (body 27, 28, 31 až 35 tohto rozhodnutia). Pod právnu otázku dovolateľ subsumoval to, či žalobou uplatnená suma je škodou na majetku, a či žalovaní mali a mohli predvídať, že uplatňujú premlčané právo, ktoré bolo oslabené o možnosť súdneho vymáhania. Dovolací súd konštatuje, že žalobcom vytknuté skutočnosti nie sú právnymi otázkami, ale sa týkajú skutkových záverov, ku ktorým dospeli súdy nižšej inštancie. Z tohto dôvodu, nemôže dovolací súd uskutočniť meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že žalobcom uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu, od ktorých sa súdy nižšej inštancie mali odkloniť, sa týkajú určenia výšky škody úvahou súdu stanovením premlčacej doby v spore o náhradu škody; resp. dokazovaním škody ako takej. Keďže absentuje vymedzenie právnej otázky, od ktorej sa súdy mali odkloniť, je možné konštatovať, že aj žalobcom označené rozhodnutia zdôrazňujú jeho nespokojnosť so skutkovými zisteniami konajúcich súdov.“

42. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom uznesení zdôvodnený ústavne udržateľným spôsobom. Najvyšší súd jasne a ústavne bezchybne uviedol, z akých dôvodov nie je možné konštatovať sťažovateľkou uvádzanú prítomnosť dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP v prejednávanej veci.

43. Ústavný súd poukazuje na citovanú argumentáciu najvyššieho súdu, ktorý ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, že sťažovateľka dovolacie námietky neuplatnila zákonom ustanoveným postupom, čo najvyššiemu súdu bránilo jej námietky meritórne (vecne) posúdiť. Dovolanie podané sťažovateľkou, ktoré nekonkretizovalo právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, je iba vyjadrenie nesúhlasu sporovej strany, ktorá bola v spore neúspešná.

44. V súvislosti s prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP poriadku je potrebné z pohľadu ústavného súdu konštatovať navyše aj to, že nedostatočné vymedzenie dovolacích dôvodov, ktoré má za následok, že dovolací súd nemôže tieto námietky meritórne posudzovať, znamená, že možnosť podať dovolanie podľa tohto ustanovenia nebola z materiálneho hľadiska využitá, ale dovolanie bolo podané iba formálne.

45. Právne názory najvyššieho súdu uvedené v napadnutom uznesení nemožno považovať za arbitrárne, svojvoľné a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Civilného sporového poriadku upravujúcich postup súdu v dovolacom konaní, ktorý by popieral ich účel a zmysel.

46. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky ústavný súd pripomína, že rozsah prieskumu najvyššieho súdu v rámci dovolacieho konania je striktné limitovaný a viazaný na existenciu označených dôvodov zakladajúcich prípustnosť dovolania. Pokiaľ označené dôvody prípustnosti dovolania neexistujú a najvyšší súd odmietol dovolanie ako procesne neprípustné, nemožno také rozhodnutie o dovolaní považovať za také, ktoré porušuje základné práva alebo slobody. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľky.

47. V nadväznosti na už uvedené, v kontexte sťažovateľkou vznesených výhrad, na základe ktorých sa v konečnom dôsledku domáha zrušenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd pripomína svoj už opakovane judikovaný právny názor,

že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, resp. strany sporu. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecných súdov a vyslovovať porušenie základných práv, resp. práv garantovaných kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

48. Nad rámec ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na vzájomnú vnútornú rozpornosť argumentácie sťažovateľky v kontexte ňou namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Sťažovateľka uviedla, že prípustnosť dovolania vyvodzuje z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], ale tiež z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP], teda z dôvodov, ktoré sa navzájom prima facie logicky vylučujú. Aj z uvedeného dôvodu je vo všeobecnosti odôvodnenie prípustnosti dovolania zo strany sťažovateľky, ktorá bola v konaní o dovolaní pred najvyšším súdom riadne právne zastúpená, nepresvedčivé.

49. Pokiaľ sťažovateľka na podporu svojich tvrdení o porušení označených práv uznesením najvyššieho súdu poukázala na právne závery obsiahnuté v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 38/2018 z 29. januára 2019, ústavný súd konštatuje, že predmetné rozhodnutie jednak časovo nasledovalo po napadnutom rozhodnutí a súčasne išlo o posúdenie existencie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP za úplne odlišných skutkových a právnych okolností danej právnej veci.

50. Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľkou

označeného základného práva garantovaného prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol.

51. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2019